

РЕШЕНИЕ

№ 197

гр. София, 12.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10755** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] срещу Решение от 28.09.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-и състав по НАХД №10996/2019г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № № Р-10-559/28.05.2019г., издадено от заместник-председател на Комисията по финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2 вр. чл. 644, ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането (КЗ) на касатора е наложено наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

В касационната жалба е посочено, че оспореното решение е неправилно, поради неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът твърди, че в случая е наложено наказание при неспазване законовата процедура и за нарушение, което не е извършено. Счита че неправилно КФН приравнява „прилагането на доказателства по претенция“ на „претенция“. Отделно от това навежда оплакване, че посоченото в АУАН и НП нарушение не е индивидуализирано, с което е нарушено правото на защита на дружеството. Счита, че така наложената санкция не съответства на целите на

наказанието по чл. 12 от ЗАНН. Изразява становище за маловажност на случая по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Моли съда да постанови решение, с което процесното НП да бъде отменено. В условията на алтернативност се иска изменение на НП като бъде преквалифицира наложената санкция от такава по чл. 644, ал.2 от КЗ на такава по чл. 644, ал.1, т.1 от КЗ в минимален размер.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът - Комисия за финансов надзор в съдебно заседание се представлява от юрк. Н., който оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който моли касационната жалба да бъде отхвърлена, а първоинстанционното решение да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, XVIII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства СРС е установил следната фактическа обстановка: В КФН постъпила жалба от Н. Т. Й. срещу застрахователно дружество [фирма], във връзка с която свидетелят П. изисквала от Дружеството наличната документация. Била извършена проверка чрез провеждане на кореспонденция между застрахователя и КФН. След постъпване на преписката, свидетелят П. установила, че на 07.09.2018 г. Н. Й. завел претенция в [фирма] във връзка с настъпило застрахователно събитие пътно транспортно произшествие с лек автомобил. Основанието за претенцията било сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Последните документи по претенцията са представени на 10.12.2018г. Във връзка със заявлението на Й., на 12.03.2019г. било изплатено обезщетение, т.е. след изтичане на срока от 15 работни дни за произнасяне по застрахователната претенция. Дружеството е следвало да се произнесе съгласно разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането като определи и изплати обезщетение или мотивирано постанови отказ в срок от 15 работни дни, който изтичал на 04.01.2019 г.

Във връзка с констатираното нарушение, П. съставила акт на упълномощено лице в КФН на 25.04.2019 г. в присъствие на двама свидетели по съставяне и връчване на акта.

Срещу акта в законоустановения 3-дневен срок не е постъпвало възражение от застрахователното дружество.

След преценка на всички доказателства, административно наказващият орган издал процесното НП.

Фактическата обстановка СРС установил, въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че НП е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН, при издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, същите съдържат всички изискуеми от закона

реквизити, а вмененото нарушение е безспорно установено.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства. В обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

Издадените АУАН и НП отговорят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са издадени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила. Не се споделят оплакванията на касатора, че в случая посоченото нарушение не е в достатъчна степен индивидуализирано, с което е нарушено правото му на защита. Както в АУАН, така и в НП нарушението е подробно описано от АНО – подробно са посочени обстоятелствата, при които е извършено, коректно е отразена датата на извършването му, посочено е и място на извършване. Настоящият съд не констатира пороци в административнонаказателното производство, довели до нарушение правото на защита на наказаното лице.

Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ задължава застрахователя да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква „А“ от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: т. 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или т. 2 мотивирано откаже плащането.

Съгласно чл. 496, ал. 1 от КЗ срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „гражданска отговорност“ на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 от КЗ пред застрахователя, сключил застраховката „гражданска отговорност“ на автомобилистите, или пред неговия представител. Според разпоредбата на чл. 108, ал. 3 от КЗ, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 от КЗ. С оглед на изричното разграничение по чл. 108, ал. 3 от КЗ, при претенция по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, съгласно чл. 108, ал. 1 от КЗ застрахователят трябва да се произнесе по нея, в срок от 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, за установяване на основанието и размера ѝ.

Неоснователно е твърдението на касатора, че АНО е тълкувал разширително материалния закон. Видно от събраните доказателства в хода на съдебното

производство пред СРС, всички необходими доказателства за удовлетворяване на застрахователната претенция са представени на 10.12.2018г. – когато са представени допълнително данни за банкова сметка, а след тази дата не са изискани допълнителни документи за установяване основанието и размера на предявената претенция. Следователно, произнасянето е следвало да бъде направено не по-късно от 04.01.2019г. включително, както правилно е посочил АНО. Застрахователното обезщетение обаче е изплатено едва на 12.03.2019г., с което не е спазен императивно установеният срок в чл. 108, ал. 1 от КЗ. Съдът също така счита, че правилно актосъставителят е определил датата на извършване на нарушението, а именно - 05.01.2019г.

Неоснователно е твърдението на касатора, че наложената с НП имуществена санкция не е определено справедливо. С нормите, регламентиращи сроковете за произнасяне по застрахователни претенции, се преследват целите по чл. 2 от КЗ, една от които е защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. Приключването в срок на заведената претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на тези интереси, а именно – бързото уреждане на претенции към потребителите на застрахователни услуги. В този смисъл обосновано административнонаказващият орган се е позовал на срока на закъснението – „повече от два месеца“, като е определил размер на санкцията от 2 000 лв. над минимума за нарушенията при условията на повторност.

Неоснователни са наведените от касатора доводи относно неправилното определяне на вмененото нарушение като „повторно“ по смисъла на §1, т.51 от Допълнителните разпоредби на КЗ. Видно от събраните в хода на съдебното производство доказателства, нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на Наказателно постановление № Р-10-944/13.12.2017г. (влязло в сила на 11.04.2018г.), с което е наложено наказание за същото по вид нарушение, като същото е изрично посочено в процесното НП.

Неоснователно в касационната жалба се твърди, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл. 28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, с оглед характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица.

С оглед изложеното, настоящата касационна инстанция намира, че въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 лв.

По изложените съображения, Административен Съд С. – град, XVIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20209215 от 28.09.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-и състав по НАХД №10996/2019г.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Комисия за финансов надзор - [населено място] съдебни разноси по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.